

Stat, som f. Eks. Belgien, gaar frem paa en noget anden Maade. Belgien er jo ikke noget særligt sofarende Land, men i høj Grad et industridrivende. I Modsætning til England, hvor man kræver en Mængde Rapportter af Konsulerne, Rapportter, som sælges til billig Pris, og som i Særdeleshed bestæftige sig med Handels- og Søfartsforholdene, har Belgien kastet Øjet paa industrielle Forhold, men naturligtvis ogsaa paa Handelsomsætningen, for at undersøge, hvorvidt der kan aabnes ny Omsætningskilder for det industridrivende Belgien. Man bærer sig der ad paa omtrent følgende Maade: Inden en Mand udnævnes til belgisk Konsul i Udlandet, gør han en Rundrejse i sit Fædreland, for at gøre sig godt bekendt med Industrien, i det hele taget med de økonomiske Forhold, og naar han saa kommer til sin Post i Udlandet, begynder han med at gøre en lignende Rundrejse der. Naar han saa kommer hjem i Ferierne, rejser han omkring der og samles med de Handelskammere, som ere oprettede i de forskellige belgiske Byer, han holder Foredrag for dem og modtager Forespørgsler, og paa den Maade kommer der en mundtlig Vekselvirkning i Gang mellem de belgiske Konsuler i Udlandet og Repræsentanterne for de forskellige økonomiske Interesser i Belgien. Det er ikke alene med Hensyn til Handel og Industri, at man bærer sig saaledes ad. Naar man f. Eks. i Belgien lægger Mærke til, at der et eller andet Sted i Udlandet, f. Eks. i Bulgarien, er Tale om at anlægge en Række ny Jærnbaner — man ved jo, at der er mange dygtige, uddannede Ingeniører i Belgien — saa sender man Ingeniører derned, for at undersøge Forholdene og for at staffe Belgierne Arbejde ved disse Jærnbaner. Man er saa lidt doktrinære i Belgien, at man ikke binder sig til faste Poster for længere Tid undtagen for de større og vigtigere Steder, at man endog saa veksler, naar man ligesom har afføgt en Del af Udlandet i nationaløkonomisk Henseende. Man ophæver de gamle Poster og opretter ny Poster et andet Sted, hvor der maaske ikke tidligere har været nogen. Jeg nævner her, hvorledes man bærer sig ad i Udlandet, af Hensyn til den Reform, som jeg haaber, vi skulle begynde paa, naar Sagen fridder videre frem. Mine Oplysninger kunde da muligvis være til Nytte. Jeg har dem for største Delen fra den norske Konsulatskommission, hvis Beretning ifølge Beslutning af den norske Regering er forelagt Stortinget i dettes sidste Samling. I øvrigt kan jeg se deraf, at den støtter sig i mange Henseender til et nyere Hovedværk om Kon-

sulatvæsenet af en tykt Forfatter, navnlig Steinmann-Bucher „die Reform des Konsulatswesens“, som for Næsten er 8 Aar gammelt. I min Egenkab af Folketingets tilsynshavende med Rigsdagens Bogsamling anser jeg det nemlig for min Pligt, naar der kommer en ny Sag for, at se efter, hvad vi have i Rigsdagens Bogsamling, der vedrører dette Emne, men af Værker, der vedrøre Konsulatsagen, findes der meget faa. Dette viser, at Interessen for det meget vigtige Konsulatvæsen hidtil har været meget ringe her i Rigsdagen, men jeg haaber, at det skal lykkes os at faa tilstrækkeligt Materiale ogsaa til Behyningen heraf, dersom man vil gaa den Vej, som er foreslaaet af de ærede to Talere, som have haft Ordet, nemlig at lade dette Lovforslag være en Begyndelse til en Reform af vort Konsulatvæsen. — Der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, at enten maatte Staten paatage sig større Byrder, eller ogsaa maa Loven af 1888 forandres. Jeg tror, der gives en tredje Udvej. Som allerede den ærede første Taler har nævnt, behøver Statskassen ikke at paatage sig nogen yderligere Byrde. Der vil uden Tvivl, i alt Fald i Begyndelsen og i en længere Fremtid, kunne ske en Slags Ompostering saaledes, at de Midler, som hidtil ere gaaede til en hel Del Konsuler, der ikke have gjort tilstrækkeligt Arbejde derfor, gennem Statskassen fordeles paa en saadan Maade, at Fordeelingen bliver mere retfærdig. Jeg tror heller ikke, at man skal gaa tilbage fra det Fremskridt, man gjorde i Loven af 1888; jeg tror, det kan man blive staaende ved, men jeg mener, at der gives andre Udveje, saa at man, uden at paabyrde Statskassen videre Udgifter, dog kan saa begyndt paa en Reform, kan faa et bedre organiseret Konsulatvæsen end vi hidtil have haft — jeg taler her vel at mærke ikke om Personerne, for i den Henseende tror jeg, at vi paa de fleste vigtigere Pladser ere vel repræsenterede. Det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) mente, at man kunde opkræve Afgiften herhjemme. En saadan Tanke har været fremme før, og jeg skal nævne, at et meget handelskyndigt Medlem i Landstinget, som nu ikke er Medlem deraf mere, nemlig Grosferer Harald Hansen, den 27de Januar 1888 har udtalt sig i en noget lignende Retning, som det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds gjorde nu om en Registreringsafgift af 5 Kr. lagt paa Skibene. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, er det en ganske lignende Tanke. (Bluhme: Ja!) Om det er praktisk at gaa den Vej, skal